

законодавстві досліджувані поняття в деяких випадках використовуються у невідповідності до їх змісту. Так, пунктом 10 ч. 3 ст. 164 Господарського процесуального кодексу України закріплено, що позовна заява повинна містити підтвердження позивача про те, що ним не подано іншого позову (позовів) до цього самого відповідача (відповідачів) з тим самим предметом та з тих самих підстав.

Література

1. Господарський процесуальний кодекс України від 06 лист. 1991 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12#Text> (дата змінення: 01.10.2020).
2. Балюк І. Господарське процесуальне право: навч.-метод. посіб. Київ: КНЕУ, 2002. 247 с.

УДК 347.82(043.2)

Цап А.В., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Козирева В.П., к.ю.н., доцент

АВІАЦІЙНА БЕЗПЕКА

У Законі України «Про державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації» зазначається, що авіаційна безпека – захист цивільної авіації від актів незаконного втручання, який забезпечується шляхом здійснення комплексу заходів із залученням людських і матеріальних ресурсів [1].

А саме безпека цивільної авіації і загалом безпека є найважливішим фактором для життя та здоров'я людини. З точки зору принципу причинності, який передбачає встановлення взаємозв'язку між причинами і наслідками подій та явищ, поняття транспортної безпеки (безпеки транспортування) має три складові: безпечне транспортування пасажирів та вантажів завдяки забезпеченню надійності транспортних засобів і споруд, виконанню всіх передбачених технологічних процесів, пов'язаних з роботою транспорту; захист процесу транспортування та транспортних підприємств від проявів протидії, провокацій та тероризму; захист довкілля у зв'язку із функціонуванням транспортних підприємств.

Тобто транспортна безпека (безпека транспортування) – поняття широке, воно стосується не тільки безпеки перевезень, але й безпеки всіх технологічних процесів транспортних галузей, в тому числі й економічної, та інформаційної безпеки. Вона спрямована на захист: пасажирів, власників, отримувачів і перевізників вантажів як

осіб, що безпосередньо споживають або створюють транспортний продукт; власників транспортних засобів і осіб, що його фрахтують; транспортного комплексу, включаючи інфраструктуру та працівників; економічний стан країни, включаючи бюджети всіх рівнів; екологічний стан оточуючого середовища [2].

Таким чином, транспортна безпека фактично складається з підсистем, що характеризують стан безпеки на різних видах транспорту. В досліджуваній сфері не можна ототожнювати безпеку польотів, наприклад, з більш широким поняттям як безпека на авіаційному транспорті. Останнє включає разом з безпекою польотів також авіаційну, інформаційну, економічну та ін. безпеки.

До актів незаконного втручання відносяться: незаконне захоплення повітряних суден; руйнування повітряного судна, що перебуває в експлуатації; захоплення заручників на борту повітряних суден або на аеродромах; насильницьке проникнення на борт повітряного судна або в розташування аеронавігаційного засобу або службу; розміщення на борту повітряного судна або в аеропорту зброї, небезпечного пристрою або матеріалу, призначених для досягнення злочинних цілей; використання повітряного судна, що перебуває в експлуатації, з метою запобігання каліцтва, інших ушкоджень здоров'ю, смерті фізичній особі або значної шкоди майну чи довкіллю; повідомлення навмисно неправдивої інформації, що ставить під загрозу безпеку повітряного судна під час польоту або на землі, безпеку пасажирів, членів екіпажу, наземного персоналу або громадськості в аеропорту чи в розташуванні засобів або підрозділу цивільної авіації [3].

У Положенні про систему управління безпекою польотів на авіаційному транспорті «безпека польотів» визначається як комплексна характеристика повітряного транспорту та авіаційної діяльності, яка визначає здатність виконувати польоти без загрози для життя і здоров'я людей. Із таким твердженням важко погодитись, оскільки виконувати польоти абсолютно без загрози для життя і здоров'я людей апіорі неможливо. Будучи джерелом підвищеної небезпеки, повітряне судно тільки тоді стає безпечним, коли знаходиться без руху, тобто перебуваючи на землі. Підтримуючи позицію Н.В. Дараганової, можна намагатися забезпечити високий рівень безпеки та надійності авіаційного транспорту, проте повністю, стовідсотково зробити повітряний транспорт безпечним є нереальним завданням [4].

Отже, авіаційна безпека – це стан захищеності польотів, екологічної безпеки, економічної та інформаційної безпеки, авіаційно-транспортної системи, діючих для задоволення потреб суспільства в авіаційних роботах та перевезеннях, при якому

забезпечується своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз безпеці польотів, а при їх наявності або виникненні виключається можливість заподіяння шкоди від них.

Література

1. Про Державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації: Закон України» від 04 лист. 2018 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1965-19#Text> (дата звернення: 13.10.2020).

2. Бесчастний В.М. Державна політика транспортної безпеки України: актуальні питання реалізації. *Правова держава*. 2010. № 4. С. 12–17.

3. Харченко В.П. Безпека авіаційна. Київ: Юрінком Інтер, 2004. 584 с.

4. Дараганова Н.В. Адміністративно-правовий статус екіпажу повітряного судна України. Київ: ДВНЗ «Київський нац. економіч. ун-т ім. Вадима Гетьмана», 2009. 237 с.

УДК 346.1:347.942(043.2)

Черкавська Н.Р., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Козирєва В.П., к.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ ІНСТИТУТУ ДОКАЗУВАННЯ У СИСТЕМІ ГОСПОДАРСЬКОГО ПРОЦЕСУ УКРАЇНИ

Сьогодні одним із центральних інститутів господарського судочинства в Україні є інститут доказування, зміст якого істотно впливає на виконання господарськими судами основної функції – захисту прав суб'єктів господарювання. Адже у належному та правильному вирішенні господарського спору провідне місце посідає дослідження доказів, що містять інформацію щодо обставин справи.

Відповідно до ч. 1 ст. 73 Господарського процесуального кодексу України (далі – ГПК України), доказами є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інших обставин, які мають значення для вирішення справи. Ці дані встановлюються такими засобами: 1) письмовими, речовими і електронними доказами; 2) висновками експертів; 3) показаннями свідків. Окремими складовими обставинами доказів відповідно до ст. 76-79 ГПК України, є 1) належність; 2) допустимість; 3) достовірність; 4) вірогідність [1].

Ми вважаємо, що в процесі дослідження даного інституту необхідним є тлумачення терміна про предмет доказування. Згідно з ч. 2 ст. 76 ГПК України, предметом доказування є обставини, які